

Marián Šuráb

Žiť podľa blahoslavenstiev

Politické organizácie, kultúrne inštitúcie, mierové kongresy, kresťanské rodiny - všade by mali žiarit zo stien Kristove blahoslavenstvá. Svet by bol oveľa lepší, keby ich poznal a zachovával.

Kristove blahoslavenstvá sú podstatou jeho evanjelia. Ak by sme nič zo Sv. písma nepoznali, stačí, keď budeme poznať blahoslavenstvá. Všetko ostatné, čo Kristus učil, gravituje okolo nich.

Často, keď počujeme nejaké Kristove požiadavky, zapíname v sebe obranné mechanizmy. Tak je to možno aj v tejto chvíli. Je možné v našej dobe žiť podľa tohto návodu? Čo získame, keď sa budeme nadchýnať chudobou, spravodlivosťou, milosrdenstvom, čistotou srdca, keď prijímame utrpenie? Nechce nás kresťanstvo so svojimi blahoslavenstvami postaviť niekde na bočnú koľaj? Tieto obranné mechanizmy majú svoje opodstatnenie. Vychádzajú z poznania reality nášho života. Uznávané sú iné hodnoty. Buď bohatý! Buď silný! Získaj si spoločenské postavenie! Uživaj rozkoše tohto sveta! Maj pocit, že niečo znamená! Nepozerať na nikoho! Choď za svojim cieľom hlava-nehlava! Staň sa človekom tvrdých pästí! Ak si nepomôžeš sám, nikto ti nepomôže! Tieto hodnoty sveta pociťujeme a bojíme sa, že prijatím blahoslavenstiev sa staneme naivní rojkovia.

Bránime sa aj tým, že si nahovárame, v akej dobe boli povedané Kristove slová. On žil v inej dobe a teda jeho učenie nemôžeme vzťahovať na našu dobu. Mali by sme vedieť, že Ježiš nepatrí výlučne nijakej dobe. Nebol nijakou dobou ohraničený. Aj keď používal výrazové prostriedky ovplyvnené dobou svojho pozemského pobytu, to isté by povedal aj dnes, len by použil naše vyjadrovanie. Ježiš rovnako patril minulosti, ako bude patriť budúcnosti. A preto patrí aj dnešku. Jeho evanjelium nebolo ľahšie pre jeho pozemských súčasníkov, než je pre nás. V takomto vedomí nadčasovosti mohol Ježiš povedať: „Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú“ (Mt 24, 35). Len Ježiš to mohol o svojich slovách povedať. Mohol to povedať preto, lebo to bola pravda. A bola to taká silná pravda, že to potvrdzujú dejiny, potvrdzuje to aj súčasnosť.

Chceme sa na jednej strane páčiť tomuto svetu, ale z druhej strany sa pýtajme: Čo svet získal tým, že odmietol blahoslavenstvá?

Kedysi každému mestu a dedine dával

vážnosť kostol. Dnes sú to psychiatrické liečebne všetkého druhu. Už aj väčšia dedina by uživila nejakú liečebňu. Lebo v rade čakajú nezaopatrené deti, alkoholici, narkomani, narušení automatoví hráči, vyčerpaní podnikatelia, hladujúci, väzni a chorí na AIDS. Všetci volajú o pomoc štát, charitu a zdravých ľudí. Ľudia si vybavujú zbrojné pasy, alebo nezákonne vlastnia zbraň. Vedia, že sú ohrození a preto berú spravodlivosť do svojich rúk. Rodičia musia kontrolovať deťom rozličné samolepky a cukríky, či nie je v nich skrytá droga. Ak vás bude chcieť niekto zlikvidovať, je to najmenší problém. Dá zálohu, zastrelia vás a do dvoch dní to vyplatí. A to nespomíname ešte rodiny, v ktorých je toľko zla a nenávisť, že keby sa to mohlo premeniť na vojenský arzenál, tak je jedná armáda zabezpečená na dlhé roky. A to nespomíname problémy svetové, ako sú vojny, hlad, ekologické problémy, nenávisť medzi národmi a terorizmus. Toto svet získal, keď odmietol blahoslavenstvá.

Ešte si naozaj myslíme, že blahoslavenstvá sú nemoderné? Nenadobúdame skôr presvedčenie, že len oni môžu zachrániť svet? Čo teda Ježiš od nás v tejto chvíli žiada? Odpovedať by sme mohli jednoducho: odvahu. Odvahu byť iní, ako ostatní. Pred nami stoja len dve možnosti: buď sa necháme zmanipulovať, alebo si zachováme vlastný štýl života. V prvom prípade budeme stále otrokmi, ktorí poslúchajú bezvýhradne tzv. moderný spôsob života so všetkými jeho tragickými vplyvmi. Alebo v druhom prípade si zachováme vlastnú slobodu, schopnosť vedieť rozlišovať a odvahu nepripodobňovať sa za každú cenu. Len takýmto postojom môžeme zachrániť zmysel svojej pozemskej existencie a stať sa užitočnými pre svet. Pre svet majú hodnotu len odvážni jedinci, a nie zbabelci, ktorí sa v každej dobe niekomu prispôsobujú. My nemôžeme utiecť z tohto sveta. Môžeme ho ale robiť krajším a ľudskejším, ak budeme žiť podľa blahoslavenstiev.

Asi sa nepodarí dosiahnuť, aby všetky svetové inštitúcie mali zavesené na stenách blahoslavenstvá. Možno ani my sami si ich nezavesíme niekde v byte. Môžeme dokázať ale jedno: mať ich v svojom srdci a podľa nich žiť.

Obetovanie Pána

*Čo čakáš, Sion, Pána tu?
Priprav sa, vyzdob komnatu,
maj svetlo viery, nevzdychaj,
prijmi Nevestu, Ženicha.*

*Blažený starček, pozri sa,
uvidíš dieťa Ježiša;
a ohlás Spásu národov,
Svetlo, čo vzišlo pohanom.*

*V náručí matky Kristus, Pán,
obetuje sa v chráme chrám;
poslúcha zákon Boží Syn,
ten, čo viazaný nebol ním.*

*Ty, Panna, prines obeť:
Syn Otcov aj tvoj syn je tu!
Obetuj Bohu aj nás s ním,
veď život za nás položí.*

*Len kráčaj, Panna, Kráľovná,
a polož Syna na oltár;
bo on zve všetkých k radosti,
prichádza Spása z výsosti.*

*Nech ti je sláva, Ježišu,
cez večnosť, v ktorej kraluješ
s Otcom i Duchom Presväтым,
že sa dnes ľudstvu zjavuješ.
Amen.*

Ty skúmaš srdce

Ž 7, 10-11: *Nech je už koniec zlobe hriešnikov. Posilni spravodlivého, ty, spravodlivý Bože, čo skúmaš myseľ a srdce. Boh je moja obrana; on zachraňuje tých, čo majú srdce úprimné.*

Spravodlivý Bože, ty skúmaš myseľ a srdce. Ďakujem ti, že smiem byť teraz s tebou a modliť sa tvojím slovom. Je pre mňa radosťou myslieť na to, že pred tebou nerozhoduje výzor, ale srdce. Ty nehľadíš na vonkajšok, ale na vnútro. Nehodnotíš človeka podľa úspechu a výkonu, u teba rozhoduje úprimnosť a pravdivosť srdca.

Môj Bože, čo si nosím v túto chvíľu vo svojom srdci a vo svojej myslí?

Keď skúmaš moje srdce a moju myseľ, čo v nich nachádzaš? Chcem ti ďakovať za každú dobrú túžbu, myšlienku, slovo i nápad, ktoré svojim Duchom vkladáš do môjho srdca a do mojej mysle.

Ďakujem ti aj za dar poznania a múdrosti, ktorý nemám od seba. Je to dar tvojej lásky!

Ďakujem ti za úctu k pravdivosti a úprimnosti, za zmysel vnútorne vnímať skutočnosť.

Ďakujem ti, že ma učíš vidieť človeka zvnútra, vieš ma k jeho srdcu a mysli. Pred tebou a u teba si chcem, môj Bože, vychovávať svoje srdce a svoju myseľ.

Ty si prisľúbil, že vložíš do nás svojho Ducha a utvoríš nám nové srdce, aby sme kráčali pred tebou bezúhonní a spravodliví.

Pane, niekedy ma trápi, že sa darí zlým a nespravodlivým, klamárom a podvodníkom, ľuďom, čo sa zháňajú za peniazmi, slávou, mocou a prestížou.

Ďakujem ti za skúsenosť, že s nimi nemožno porovnať život z pravdy, úprimnosti, lásky. Naozaj, človek by mohol všetko získať - a nič by mu to neosožilo.

Prosím, posilni moju vieru a dôveru v tvoje slová. Denne ma posilňuj, aby som sa usiloval o úprimné a nesebecky milujúce srdce.

Dal si mi zakúsiť, že zachraňuješ tých, čo majú srdce úprimné; tých, čo sice musia neraz prechádzať ťažkými skúškami, ktorých však nikdy neponecháš napospas zlobe.

Dobrý Bože, chráň mi srdce i myseľ, aby sa neodklonili od teba. Daruj mi, prosím, vždy vnímať tvoju blízkosť a pred tebou a v tebe spoznávať, čo je správne, pred tebou a v tebe si chrániť svoje srdce a myseľ.

Bože, v tebe mám, svoju nádej a dôveru.

V tebe chcem čerpať silu k úprimnosti srdca.

Nuž, skúmaj ma, Bože, a vychovávaj, lebo tebe chcem žiť, teba milovať a s tebou zomierať, s tebou, Lásko moja, po celú večnosť žiť.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Sviatok Obetovanie Pána: Vo štvrtok 2. februára slávime sviatok Obetovania Pána. V úvode sv. omše požehnám sviece. Prosím, prineste si ich. Svätá omša bude o 18:00hod.

Svätoblažské požehnanie: Na prvý piatok, po poklone Sviatosti Oltárnej, budem udeľovať svätoblažské požehnanie.

Púť do katedrály sv. Martina v Bratislave: Na prvú sobotu, 4. marca, sa koná púť do katedrály sv. Martina v Bratislave. Farský úrad prispeje na cestovné. Deti a mládež majú cestovné zdarma.

Program: okolo 8:15 odchod z Vištuka

10:00 výklad o histórii katedrály

11:30 sv. ruženec

12:00 svätá omša-otec biskup a kňazi pezinského ekanátu

Prosím, prihláste sa v sákristii kostola.

Snúbenci: V utorok 31. januára o 19:00 hod. na farskom úrade začína príprava ku sviatosti manželstva.

Povolanie a milosť

V každom Božom volaní sa skrýva milosť, aby sme to, čo od nás Boh chce, mohli uskutočniť. Mnohokrát Božie výzvy na prvý pohľad vyzerajú nad naše sily, takže si človek pri povrchnom rozlišovaní povie: na to ja nemám, to odo mňa Pán Boh nemôže chcieť. To by sme však museli hneď po narodení zostať len ležať a nechať sa celý život dojiť a prebaľovať, pretože sami zo seba nemáme nič. Na všetko potrebujeme milosť, len to človeku nedochádza.

Pokiaľ nás Boh pozýva k nejakej zmene života, k nejakej konkrétnej službe, dáva nám k tomu svoju milosť. Problém je v tom, že nám ju nedá dopredu, akoby „do zásoby“. Potrebnú milosť dostanem až vo chvíli, keď dám svoje ÁNO Božiemu volaniu, keď vstúpim do tohto nového priestoru. A to vždy vyžaduje krok viery a dôvery, že od nás Boh nechce nič, v čom by nás potom nechal samých, v čom by nás opustil.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 4.týždni cezročného obdobia - (A)

30.I. pondelok *spovedanie po sv.omši*

17:00 Za ě Júliu Širokú, rodičov Širokých a Matúškových

31.I. utorok *spovedanie od 16:00-17:00 hod.*

17:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre Jozefa

1.II. streda *spovedanie od 15:30-17:00 hod.*

17:00 Za ě Máriu Podolskú (100. výročie narodenia)

2.II. štvrtok *spovedanie po sv.omši*

18:00 Za nové kňazské a rehoľné povolania

3.II. piatok - Prvý piatok *spovedanie od 15:00-17:00 hod.*

17:00 Za ě Marcelu Minárikovú (1. mesiac od smrti)

4.II. sobota

13:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 50 rokov manželstva a 70 rokov života

Upratovanie kostola: 254-284

5. II. 5.nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 Za ě Teréziu

Lektori: Vráblová M., Jurčovičová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

30.I. pondelok Sv. Martina, panna a mučenica

31.I. utorok Sv. Ján Bosco, kňaz - Sp

1.II. streda Sv. Tryfón, mučeník

2.II. štvrtok Obetovanie Pána - Sviatok

3.II. piatok Sv. Blažej, biskup a mučeník - Esp

4.II. sobota Sv. Veronika Jeruzalemská

9. MÁTE OTUPENÉ SRDCE

Mk 8,14 - 21

Zabudli si vziať chleba a na lodi mali so sebou iba jeden chlieb. A on ich varoval: „Dajte si pozor a chráňte sa kvasu farizejov i kvasu Herodesa!“ Oni si medzi sebou hovorili, že nemajú chleba. Keď to spozoroval, povedal im: „Prečo rozprávate o tom, že nemáte chlieb? Ešte nechápete a nerozumiете? Máte otupené srdce? Máte oči, a nevidíte? Máte uši, a nepočujete? A nepamätáte sa už, koľko košov ste naplnili odrobinami, keď som rozlámal päť chlebov piatim tisícom?“ Odpovedali mu: „Dvanásť.“ „A koľko košov ste naplnili odrobinami, keď som tých sedem rozlámal štyrom tisícom?“ Odpovedali mu: „Sedem.“ A povedal im: „Ešte nechápete?“

Uvažujme:

Chrániť sa kvasu farizejov je výzva, ktorú adresuje Pán Ježiš svojim apoštolom. A svoju výčitku mieri priamo do stredu. „Máte otupené srdce? Ešte nechápete?“ (Mk 8,17-21).

Kvasom farizejov bolo podľa mňa zmyšľanie apoštolov. Hovorili o tom, že nemajú dostatok chleba. Uvažovali bez vzťahu k Pánu Ježišovi, ktorý im pripomína udalosť o rozmnožení chleba. Logika vecí svedčí o tom, že chodili s Ježišom a vo svojom zmyšľaní akoby s ním nerátali. Nasledovali Ježiša, ale spôsob ich myslenia a života akoby ostal nedotknutý tým, čo zakúsili. Preto im Pán hovorí: Máte oči, a nevidíte? Máte uši, a nepočujete? Máte rozum, a nechápete? Máte otupené srdce? (porov. Mk 8, 17-18) Poznáme bolestné Ježišovo konštatovanie: Tento ľud si ma ctí iba perami, ale jeho srdce je ďaleko od mňa (porov. Mk 7, 6). To je nielen tragédia, ale žiaľ, neraz aj realita našich kňazských životov. Už svätý Pavol pripomína, aby som, „kým druhým kážem, sám nebol zavrhnutý“ (1 Kor 9, 27). Môže sa stať, že sa hlásime k Pánu Ježišovi, že ho aj ohlasujeme, avšak sami zmyšľame a žijeme inak. Práve pred tým varoval Ježiš svojich učeníkov.

Problémom či tragédiou nášho kňazského povolania je mať otupené srdce, vidieť Ježiša a nebyť s Ježišom, počuť Ježiša a nenasledovať ho. Mať otupené srdce, ktoré ho nevníma a je ďaleko od neho, hoci sa mu celkom zasvätilo.

Povzbudme sa:

Jeziutský páter Karol Rahner hovorieval, že v našom živote je potrebný svätý nepokoj, ktorý nás nenechá ľahostajnými vo vzťahu k Pánu Ježišovi. Už múdrosť kráľa Šalamúna bola v tom, že si prosil o chápaté srdce, ktoré vie rozlíšiť, čo je dobré a čo zlé. Kardinál Martini v tejto súvislosti napísal, že najväčším hriechom súčasnej civilizácie je necitlivosť, otupenosť srdca.

Pýtajme sa:

Aká je moja skúsenosť s otupeným srdcom v sebe samom? Stáva sa mi, ako Kristovmu kňazovi, že mám oči a nevidím; mám uši a nepočujem; mám srdce, schopnosť milovať a nežijem láskou?

Hlásim sa k Ježišovi a badám, že moje srdce mu nie je blízko? Čo je vo mne kvasom farizejov, pred ktorým ma Ježiš varuje? Je moje zmyšľanie ako Ježišovo?

Mohol by som ako apoštol Pavol pravdivo povedať: „Napodobňujte ma, ako ja napodobňujem Krista“(1Kor 11,1)?

Konajme:

Jednou z ciest, ako nemať otupené srdce, ale srdce bdelé je úcta k Ježišovmu Srdcu. Pouvažujem, ako vyzerá moja úcta k nemu a aká môže byť.

Pomodlím sa Litánie k Srdcu Ježišovmu.

Modlime sa:

Dobrý Ježišu, klaniam sa láske tvojho najsvätejšieho Srdca, v ktorom som i ja, tvoj kňaz. Nosíš ma vo svojom Srdci a miluješ ma. Musím sa ti úprimne priznať, že často na to nemyslím a neraz na to zabúdam. Áno, mám akoby otupené srdce, neschopné vidieť ťa, počuť, vnímať, žiť láskou tvojho Srdca

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“-meditácie nad Markovým evanjeliom

Pohľad z okna

Bolesť robí človeka vnímavejším pre šťastie.

Ludwig Reiners

Pochmúrne zimné pondelkové ráno. Zo staničnej budovy vychádzajú zástupy ľudí náhliacich sa do práce. Nemocnica je hneď vedľa stanice. Za vysvietenými oknami vidieť siluety pacientov pozerajúcich von.

Pozerajú na náhliacich sa ľudí a možno si myslia: Tí sa majú! Môžu chodiť. Môžu pracovať. Keby som aj ja už bol jedným z nich!

Keď však tým závideniahodným ľuďom na ulici pozrieme do tváre, nezbadáme radosť, vďačnosť, spokojnosť. Nie, títo práceschopní ľudia vôbec nepôsobia závideniahodným dojmom. Práve naopak. Podaktorí sú namrzení a nevrli, mnohí sú ľahostajní a otupení.

Nevedia, že sa majú dobre. Pre nich je samozrejmé, čo pre chorých vôbec nie je samozrejmé. Chorý človek vie, že spánok je milosť, ale zdravý to ani len netuší. Chorý je šťastný, keď sa sám, z vlastnej sily môže odvážiť na prvé kroky, a vie, že môcť chodiť je niečo úžasné. Zdravému ani len na um nepríde vidieť v tom niečo zvláštne. Nikto z tých, ktorým je to dané, nevidí výhodu, alebo niečo ohromné v chuti do jedla a že môže všetko jesť a piť. Chorý však je šťastný, keď nemusí vždy hltáť len kašičky a piť šťavy, ani nehovoriac o diéte a liekoch.

Chýba nám iba to, čoho sa vzdávame. Len prítomnosť toho sa uznáva a cení, kto bol neprítomný. Keď dlho nesvieti slnko, tešíme sa z jeho lúčov. Keď nás šťastie nadlho opustilo, s vďakou vítame i jeho najmenší záblesk.

Je to bolesť, ktorá človeku umožňuje spoznať šťastie. A tak má pravdu Ludwig Reiners, keď hovorí: „Je to nešťastie, keď človek nikdy nie je nešťastný.“

*Pane,
ďakujem ti za všetko, čo z tvojej milosti
prežívam. Za úsmev, za radosť, za
stretnutia, za porozumenie, aj za to
nepochopiteľné, za bolesti a slzy, ktoré si
mi dal. Naplňajú môj život v tvojej milosti.*

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Lietat' si s operencami

Príroda obdarila operencov zázračným darom – schopnosťou lietať. A práve túto úžasnú vlastnosť im my ľudia vari najviac závidíme. Odvekou túžbou človeka bolo môcť lietať, vzniesť sa do povetria, vzlietnuť, vznášať sa medzi zemou a nebom, krúžiť pod nebeskou bahnou ako jasnozrivý orol a z výšky hľadieť na zem, na to hmýriace sa ľudské mravenisko. Lahučko, tichučko krúžiť nad týmto prekrásnym a neobyčajne rozmanitým pozemským svetom. Niet vari človeka, ktorý by netúžil lietať ako vták. Vtáci nás učia túžiť a snívať, našej fantázii požičiavajú krídla, aby sme mohli lietať aspoň v našich snoch. Našej mysli dodávajú vznešenú vzletnosť.

Nájdime si občas chvíľku na návštevu prírody a dovoľme našej fantázii snívať na vtáčích krídlach, ktoré nás vynesú vysoko na obežnú dráhu, mimo dosahu silového poľa zemskej príťažlivosti. Takto môžeme zažiť s týmito nebeskými stvoreniami sedmokrásny rozprávkový výlet do končín nebeského časopriestoru, ktoré sú inak bežnému smrteľníkovi tohto pozemského sveta nedostupné.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

3. Modlitba chorého s duševnými ťažkosťami

„Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje“ (Flp 4, 13).

„Boh nám vždy dá toľko odvahy, koľko trpíme, a keď nám pridá utrpenie, daruje nám i silu trpezlivo ho znášať.“

bl. Zdenka

Milovaná sestra Zdenka, pros za mňa milosrdného Pána, ktorý bol citlivý ku každému ľudskému utrpeniu tela i duše.

Blahoslavená Zdenka, pros za posilnenie mojej viery a nádeje na ceste uzdravovania z úzkostí a duševných rán. Pokorne ťa prosím, vypros mi radosť ducha a úplné uzdravenie z psychických ťažkostí.

Prihováraj sa za mňa, aby som po uzdravení mohol(a) v pokoji srdca vzdávať Bohu vďaku a chválu; aby som vnímal(a) blízkosť a súcit ľudí a aby som sa sám(a) stal(a) súcitným(ou).

Blahoslavená Zdenka, prihováraj sa za mňa!

Kongregácia milosrdných sestier Svätého Kríža „Modlitby za chorých“

Zamyslenia

Moje oči uvideli spásu

(Hromnice)

Starec Simeon, nábožný a spravodlivý muž, sa vo svojom živote pridržal nádeje a pre ňu aj žil. Vo svojej silnej nádeji takmer prišiel o zrak a srdce, pretože celou svojou bytosťou dúfal, že raz na vlastné oči uvidí Božiu „slávu“ a spásu pre svoj národ. Taký je človek obdarený dobrým duchom, duchom, ktorý mu dovolí vášnivo dúfať

a vidieť. Teší sa zo života a vidí, čo sa vidieť dá, keď srdce plné nádeje a ruky plné túžby si navzájom pomáhajú vidieť, keď celé telo, ktoré zostarilo v nádeji a radostnom očakávaní, sa tiež pozerá a živí v sebe nádej.

„Moje oči uvideli tvoju spásu, ktorú si pripravil...“ (porov. Lk 2, 30-31) - hovorí Simeon z hĺbky srdca pri stretnutí so Spasiteľom sveta v jeruzalemskom chráme. Naozaj krásne stretnutie pre Simeona, ktorý sa teraz môže so svojím životom rozlúčiť, lebo nádej sa dotkla toho, na čo siahol svojou rukou. Boh so svojou slávou je znova medzi ľuďmi! Je uprostred nich.

Čo s Božou slávou, ktorú mohol Simeon vidieť a držať na rukách? Kde my spoznáme spásu, keď Simeon uzrel spásu Izraela v narodenom dieťati? Obrovské otázky. A odpovede, ktoré môžeme nájsť, sú znepokojivo malé. Ale vari sa nemožno vydať na cestu aj s malými odpoveďami? Nepomáhajú nám aj malé odpovede, aby sme verili v Božiu spásu a zostali verní na Ježišovej ceste, na ktorej nám má zasvietiť Božia sláva?

Áno, čo-to vidieť na ľuďoch, ktorí sa nechajú pohnúť ako Simeon, lebo chcú vidieť, ako prichádza spása.

Chcú vidieť aspoň to, ako sa ľudia medzi nami - aj my sami - začínajú meniť a vstupujú na Ježišovu cestu.

Je tu mladá žena, ktorá má tri deti a je naozaj vyťažená. A predsa sa nemôže zachovať inak, len žiť tak, ako jej to bolo vštepené v detstve, a podať to ďalej. Obetuje sa vo farskom spoločenstve a okrem toho vedie skautov. Skúsenosť, ktorá dáva iným mladým ľuďom krídla, v nich prebúda silu. Umožní im prevziať zodpovednosť, sprostredkuje im skúsenosť, že existuje niečo viac ako fun a fitness. Odkiaľ však berie silu a nádej ochotne stráviť celé roky bez toho, aby sa vnucovala a robila sa dôležitou? Tu možno naozaj vidieť Ducha, z ktorého vychádza všetko, čo robí. A trochu (a možno nielen trochu) aj spásu, ktorá nastáva, keď Boh môže niečo cez nás urobiť.

Alebo žena, ktorú opustil manžel, keď sa im narodilo choré dieťa. Keď ju človek stretne na bohoslužbách alebo v autobuse a vidí, ako sa stará o svojho ťažko postihnutého syna, zmeravie. Je tu preňho celá, len aby našiel dobro pre život, ktorý sa mu neotvára ľahko. Odkiaľ berie táto žena silu a nádej urobiť to, čo treba urobiť? A konať dobro - s nádejou a láskavým pokojom? Iste, niektorým ľuďom môže ísť na nervy svojou priamosťou a samozrejmosťou, s akou robí túto dôležitú vec. Hovoria: „Veď to všetko robí iba preto, aby ju ešte malo čo vzpriamiť.“ A v tichu si niekto zase povie: „Ako by to mohol znášať jej muž?“

Tak je to, keď chceme slovami zväziť to, čo sa už dá vidieť z Božej slávy, keď to vidíme ako maličkosť, samozrejmosť. Keď nevidíme nič alebo len málo, keď rečami všetko urobíme nepatrným. Veď to robí iba..., lebo... Jürgen Werbick cituje Martina Bubera, ktorý nám odovzdal výrok židovského mystika: „Beda, svet je plný silných svetiel a tajomstiev a človek si ich zakrýva svojou malou rukou.“ Nech nám Boh otvorí naše malé ruky, aby sa učili chytiť a pochopiť to, čo nám daruje z pochopiteľnosti a viditeľnosti Božej slávy, z blízkosti ľudí a z blízkosti Boha.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku